

เรื่อง 11

เรื่องหมาป่าผู้กระหาย

มีหมาป่าตัวหนึ่งหิวมาก เดินมาจนกระทั่งเห็นลานน้อยยื่นกินหญ้าอยู่ ใจอยากจะเข้าไป
ตะครุบกินเลยก็กลัวไม่มีรสชาต จึงเดินเข้าไปใกล้ ๆ ลาซึ่งยืนอยู่ก็สังเกตเห็นว่าหมาป่าต้องการ
อะไร จึงทว่าใจกล้า ร้องทักหมาป่าไปว่า "ท่านหมาป่าจะไปไหนเหรอ" หมาป่าจึงร้องตอบ
ไปว่า "ที่ข้ามานี้เจ้าคงรู้แล้วใช่ไหมละว่าข้าจะกินเจ้าเป็นอาหาร"

ลานน้อยซึ่งเป็นสัตว์ที่อ่อนแอกว่า พอรู้ว่าหมาป่าจะกินคนเช่นนั้นจึงตอบว่า "...ข้า
กินเข้าไปตอนนี้คงจะไม่ได้อะไรหรอกนะ เพราะข้าหอมเหลือเกิน ถ้าท่านใจเย็นอีกสามเดือน
ถึงฤดูใบไม้ผลิ มีอาหารสมบูรณ์ ร่างกายก็จะอ้วนขึ้นอีกหลายเท่า"

หมาป่าเห็นจริงจึงได้กล่าวกับลาว่า "เออ...ข้าจะปล่อยเจ้าไปก่อน เมื่อครบสาม
เดือนแล้วเจ้าต้องมาให้ข้ากิน อย่าผัดผ่อนเชียวนะ" แล้วหมาป่าจึงผละจากลาไป

ต่อมาเมื่อครบสามเดือนแล้ว หมาป่าก็ไปตามนัด ระหว่างทางมันเห็นหมาป่าให้พบกับ
หมาจิ้งจอก และเล่าเรื่องให้หมาจิ้งจอกฟัง หมาจิ้งจอกจึงขอติดตามไปด้วย โดยอ้างเหตุผลว่า
"คนเดียวหัวหาย สองคนเพื่อนตายนะ" หมาป่าเห็นด้วยจึงยินยอมให้หมาจิ้งจอกไปด้วย

ทั้งหมาป่าและหมาจิ้งจอกก็เดินทางต่อไป ในไม่ช้าก็มาพบกระต่ายหางพวงเข้าอีก
กระต่ายก็ขอติดตามไปด้วย โดยอ้างเหตุผลว่า "ถ้าจะช่วยด้านกำลังไม่ได้ก็ช่วยทางความคิด
ได้" และกระต่ายจึงพูดต่อว่า "คนเดียวหัวหาย สองคนเพื่อนตาย สามคนหลับสบาย"
หมาป่าเห็นด้วยจึงยินยอมให้กระต่ายหางพวงติดตามไปด้วย ทั้งสามก็ตกลงไปด้วยกัน

พักใหญ่มาถึงที่นัดหมาย ลาซึ่งมาถึงก่อนก็กำลังกินหญ้าอยู่ สัตว์ทั้งสามคือ หมาป่า
หมาจิ้งจอก และกระต่ายหางพวง เมื่อเห็นลาเป็นอยู่ กระต่ายจึงคิดวางแผน แล้วบอกกับหมาป่า
และหมาจิ้งจอกว่า "เราจะเข้าไปดูโจมเลยอาจเสียทีลาได้ เจ้าทั้งสองรออยู่ที่นั่นก่อน ข้าจะ
ไปขอยืม เชือกคนเลี้ยงแกะก่อน"

เมื่อกระท่ายไปเยี่ยม เข็อกจากคนเลี้ยงแกะมาได้ จึงใช้ เข็อกผูกคอตมาป่ากับหมาจิ้งจอกไว้ ส่วนกระท่ายกระโดดขึ้นไปบนหลังลาแล้วเอาข่วงกลิ้งคอตา แล้วให้หมาป่าและหมาจิ้งจอกตึง

ลาซึ่งยืนกินหญ้าอยู่เพลิน ๆ ก็ตกใจวิ่งหนี ผลสุดท้ายเข็อกรัดคอตมาป่ากับหมาจิ้งจอกจนหายใจไม่ออก แล้วก็ถูกลาลากถูกลงไปอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งชาติใจตายทั้งสองตัว

กระท่ายน้อยก็ใจมากที่สามารถวางแผนช่วยเหลือชีวิตเพื่อนสัตว์ที่กินหญ้าด้วยกันไว้ได้

"ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า ถ้าเรารู้จักใช้ความคิดพิจารณาวางแผนอย่างรอบคอบ รู้จักใช้กลวิธีใหม่ ๆ มาใช้แก้ปัญหาแล้ว ก็จะสามารถที่จะช่วยเหลือผู้อื่นให้พ้นจากทุกข์ภัยต่าง ๆ ได้"

เรื่องที่ 12

เรื่องระหว่างความขยันและความซื่อเกียจ

นานมาแล้ว ช่างฝีมือสองคนเดินไปตามทางหลวงสายหนึ่งเพื่อหางานทำ และต่างสาบานว่าจะอยู่ช่วยกันและไม่ทิ้งเพื่อนไปเสีย แต่ครั้นมาถึงเมืองใหญ่แห่งหนึ่ง คนหนึ่งล้มตัวสาบานไปอยู่เสียที่อื่น ไม่เอาการเอางานและใช้ชีวิตตามความพอใจของตน เขาย้ายที่อยู่บ่อยครั้ง พบเพื่อนส่วมาเลเทเมา ส่วนอีกคนหนึ่งไม่เที่ยวเตร่ ประพฤติตนในทางถูกต้อง ทำงานหนัก ขยันทำมาหากินอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย สุดท้ายฐานะของเขาดีขึ้นเป็นลำดับ

คืนวันหนึ่ง โดยมีได้ตั้งใจเขาเดินผ่านเสาสำหรับแขวนคอนักโทษ และเห็นชายคนหนึ่งนอนหลับอยู่บนพื้นในบริเวณนั้น เครื่องแต่งกายขาดกระรุ่งกระริงและหอมเหม็น เหมือนผ้าขี้ริ้ว เนื่องจากดาวเต็มท้องฟ้าจึงส่องแสงสว่างพอให้เห็นหน้าชายผู้นั้น และจำได้ว่าเป็นเพื่อนของเขาผู้ชอบชีวิตเหลวไหลคนนั่นเอง เขาอดใจไม่ไหวจึงผลักคนนั้นให้แล้วนอนลงข้าง ๆ แหงหน้าคูดักฟ้า ต่อมาเขามองหลับไป

หลังจากนั้นครู่ใหญ่ เขาตื่นขึ้นเพราะได้ยินคำพูดโต้ตอบกัน ปรากฏว่าเจ้าของเสียงนี้เป็นกาสองตัวซึ่งเกาะอยู่บนเสาสำหรับแขวนคอนักโทษ

ตัวหนึ่งพูด "พระเจ้าย่อมช่วยทุกชีวิตให้มีอาหารกิน" อีกตัวหนึ่งตอบ "แต่เราต้องขยันทำงานด้วย ไม่งั้นจะมีอะไรให้กิน"

แต่แล้วทันใดนั้นตัวแรกก็หล่นตีบลงมายังพื้นดิน เนื่องจากความอ่อนเพลียจนหมดแรง ตัวที่สองอยู่ข้าง ๆ ตลอดเวลาและคอยจุนจุงเข้า มันบินไปคาบหนอนและน้ำให้อีกตัวหนึ่งกิน ช่วยให้มันกำลังลุกขึ้นได้และรอดตาย ชายทั้งสองเห็นความเป็นไปนี้จึงรู้สึกสงสัยและต่างถามกาตัวแรกว่า ทำไมกาตัวหนึ่งจึงกระปลกกระเปลี้ยและแสดงอาการไม่สบาย แต่กาตัวที่สองแย้งตอบเสียเอง "เพราะฉันไม่ชอบความลำบาก คิดว่าอย่างไรเสียพระเจ้าจะต้องช่วยทุกชีวิตไม่ให้อดตาย"

ชายทั้งสองตกลงใจไปทำงานในอีกเมืองหนึ่งที่อยู่ติดกัน และเอากาทั้งสองไปด้วย ระหว่างพักตามทาง กาคัวที่สองรำเริง ไปเที่ยวหาอาหารกิน อามน้ำทุกเช้า ให้น้ำให้สะอาด หมกจก ส่วนตัวที่หนึ่งอยู่ตามชอกมุมอย่างซิมเซา บึงคิงและชนมขอ

ต่อมาคนทั้งสองไปเข้าห้องอยู่ด้วยกันในบ้านหลังหนึ่ง ลูกสาวเจ้าของบ้านเป็นหญิงสวย ในเวลาไม่นานหล่อนชอบกาคัวที่รำเริงกระเปวกระเป่าและหากินอย่างขยันขันแข็ง วันหนึ่งหล่อนจับมันขึ้นมาดูได้และสุกถ่ายยกแนวกับหน้าและจูบมันอย่างรักและเอ็นดู ทันใดนั้นกาหล่อนลงกับพื้นกลิ้งไปทางหนึ่ง กระพือปีกลี้ภัย แล้วเปลี่ยนร่างเป็นชายหนุ่มรูปงาม

เขาเล่าให้หล่อนฟังว่า กาคัวตัวหนึ่งเป็นพี่ชายของเขาเอง เรื่องมีอยู่ว่า เขาและพี่ทำความขุ่นเคืองแก่พ่อ พ่อจึงสาปด้วยคำพูดว่า "แกทั้งสองเป็นกาแล้วบินไปเสียจากที่นี่ จะกลับเป็นมนุษย์ก็ต่อเมื่อผู้หญิงสวยจูบแกด้วยความสมัครใจของหล่อนเอง"

เป็นอันว่าเวลานี้ผู้นองพันจากคำสาปเพราะความขยันขันแข็งและเพียรพยายาม ส่วนผู้ที่ซี้ซี้เกียจหลังยาวไม่มีใครต้องการจูบมัน ฉะนั้นยังคงเป็นกาต่อไปและตายอย่างกาคัวหนึ่ง

"ซึ่งเรื่องของกาสองตัวนี้ เตือนให้ชายคนที่ใช้ชีวิตในทางที่ผิดให้ได้สติและกลับใจ เขากลายเป็นคนทำงานอย่างขยันหมั่นเพียร และประพฤติตนในทางที่ชอบ และรักษาคำมั่นสัญญา ซึ่งให้ไว้แก่เพื่อนรักโดยเคร่งครัด ในที่สุดเพื่อนทั้งสองคนก็ร่ำรวยเป็นเศรษฐีและอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขตลอดชีวิต"

เรื่องที่ 13

เรื่องช่างตัดเสื้อผู้กล้าหาญ

ช่างตัดเสื้อร่างเล็กคนหนึ่ง วางทนต์ไว้ แผลงวันได้กลับจึงบินมาเกาะ เขาตีแมลงวันที่เคียวตายเจ็ดตัว เขารู้สึกภาคภูมิใจในความสามารถของตัวเองมาก จึงตัดผ้าเป็นเข็มขัดแล้วปักอักษรตัวโต ๆ ว่า "ตีที่เคียวตายเจ็ด" เขาเอาเข็มขัดคาดเอวแล้วออกเดินทางมุ่งหน้าไปในเมือง ก่อนออกจากบ้านเขามีสมบัติติดตัวเพียงเนบแข็งหนึ่งก้อนกับนกที่เลี้ยงไว้หนึ่งตัว ใส่กระเป๋าเสื้อไปด้วย

ช่างตัดเสื้อเที่ยวคุยอวดในความเก่งกาจของตัวเอง เขาพบยักษ์คนหนึ่ง ยักษ์ต้องการพิสูจน์ความสามารถของชายผู้นี้ จึงหยิบก้อนหินมาบีบเป็นน้ำให้ช่างตัดเสื้อทำตาม เขาถ่วงเนบจากกระเป๋าเสื้อมาบีบทำให้ยักษ์แปลกใจมาก ยักษ์ขว้างก้อนหินไปไกลลิบแทบจะมองไม่เห็น แต่ช่างตัดเสื้อขว้างนกขึ้นไปและนกไม่กลับลงมา แสดงว่าเขาสามารถขว้างได้ไกลกว่ายักษ์ ยักษ์เห็นว่าเขาเป็นตนแข็งแรงจึงวิ่งหนีช่างตัดเสื้อเข้าป่าไป

ช่างตัดเสื้อเดินทางต่อไปจนถึงเมือง ๆ หนึ่ง พระราชาเห็นเข็มขัดที่เขียนว่า "ตีที่เคียวตายเจ็ด" จึงรับไว้เป็นทหาร ทหารคนอื่น ๆ ได้ตั้งตนเป็นปฏิปักษ์ต่อช่างตัดเสื้อต่างก็กลัวว่าเกิดทะเลาะกันพวกเขาจะสู้ช่างตัดเสื้อไม่ได้ เพราะถ้าถูกช่างตัดเสื้อตีที่เคียวจะต้องตายเจ็ดคน พระราชาก็เห็นด้วยกับพวกทหารแต่ไม่กล้าไล่เขาออกเพราะกลัวจะถูกทำร้าย ในฐานะเขาเป็นนักรบใหม่ พระราชาจึงมีข้อเสนอสำหรับเขา ให้ไปปราบยักษ์สองคนที่คอยปล้นสดมภ์ฆ่าฟันผู้คนเผาบ้านราษฎร ถ้าปราบสำเร็จจะยกธิดาองค์เดียวให้เป็นภรรยาพร้อมสมบัติถึงพระนคร

เขาเดินทางพร้อมอัศวินร้อยคน แต่ให้อัศวินรอลงอยู่ชายป่า เขาเข้าไปในป่าคนเดียว ในไม่ช้าเขาก็พบยักษ์สองคนกำลังนอนหลับอยู่ เขาเก็บก้อนหินแล้วป็นขึ้นไปบนต้นไม้ แล้วโยนก้อนหินมาใส่ยักษ์ทีละก้อนสลัดกัน เมื่อยักษ์รู้สึกตัวต่างฝ่ายต่างโทษกัน เกิดการทะเลาะและต่อสู้

กันอย่างรุนแรงถึงกับถอนตัวไม้ตีกันจนตายทั้งคู่ ช่างตัดเสื้อรีบตัดหัวยักษ์แล้วเรียกพวกอัศวินมาดู พวกเขามาเห็นต้นไม้ระเกะระกะต่างก็เชื่อว่าเป็นฝีมือของช่างตัดเสื้อ

พระราชินีต้องการกำจัดเขา จึงส่งไปปราบกิลเลนตัวหนึ่งซึ่งคู่ร้ายมาก เขาเข้าไปในป่าคนเดียว เมื่อกิลเลนเห็นเขาก็วิ่งปราดเข้ามาจะแทงด้วยเขาของมัน เขาก็กระโดดหลบไป หลังต้นไม้ กิลเลนวิ่งชนต้นไม้เต็มแรงขาดใจตาย เขาจึงตัดหัวกิลเลนไปถวายพระราชินี

พระราชินีสั่งเป็นครั้งที่สามก่อนที่จะทำพิธีแต่งงานให้ ให้เขาไปจับหมูป่า ช่างตัดเสื้อเข้าไปในป่าพยายามหลอกล่อหมูป่าให้วิ่งไล่ตามเขาไปในโบสถ์เล็ก ๆ หลังหนึ่ง แล้วเขาวิ่งเข้ามาผลักบานประตูเปิดไว้ หมูป่าจึงถูกจับได้ พระราชินีจึงต้องปฏิบัติตามสัญญา

"ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า คนเรานั้นถ้ามีความพยายาม รู้จักวางแผนในการทำงาน นำกลวิธีแปลก ๆ ใหม่ ๆ มาใช้แก้ปัญหา หรืออุปสรรค รวมทั้งการทำงานหรือกิจกรรมนั้นให้ผู้อื่นเห็นผลงานแล้ว ก็สามารถที่จะประสบความสำเร็จตามความคาดหวังได้"

เรื่องที่ 14

เรื่องเงินสองคน

ในสมัยหนึ่ง จีนใต้ เข้ามาอยู่ในเมืองไทยกันมาก การไปมาก็มักจะมากันโดยทางเรือ คือเรือสำเภานั้นเอง พอถึงเดือนสี่ เรือสำเภาจากเมืองจีนก็ให้บรรทุกสินค้ามา เมืองไทยพร้อมทั้งให้บรรทุกเอาชาวจีนเข้ามาด้วย ในบรรดาจีนทั้งหลายที่มาในเที่ยวนี้ ก็มีชาวเงินสองคนเป็นเพื่อนรักกันชื่อ โกย้งกับโกผง พอเรือสำเภาเข้ามาถึงอ่าวไทย จีนทั้งสองก็ให้เห็นแผ่นดินคนไทย เขียวชะมุ่มไปด้วยต้นไม้พันธุ์ไม้ เช่นนั้นก็ร้องออกมาว่า "เราไม่คตตายแล้ว" โกย้งกับโกผง ให้นำเอาของใช้มาเฉพาะเสื้อผ้าเพียงชุดเดียวเกี่ยวกับสาคผืนหมอนใบเท่านั้น

ในระยะแรกจีนทั้งสองก็เข้ามาเป็นลูกจ้างของคนไทย แต่ทั้งสองได้พบปะกันบ่อย ๆ และได้สัญญากันว่า ถ้าเมื่อใดที่ทั้งสองยังเป็นลูกจ้างเขาอยู่ เช่นนี้แล้วก็จะไม่กินเนื้อหมูเป็นอันขาด ต่อมาโกย้งก็ได้เก็บเงินทองสะสมไว้ได้มาก จึงได้เลิกเป็นลูกจ้างคนไทย เปลี่ยนอาชีพมาเป็นพ่อค้าหามแร่ ไล่หามของไปขายอยู่ตามหมู่บ้านหลายปี กระทั่งได้สะสมเงินไว้มาก จึงได้มีร้านรวงเป็นของตัวเอง และในที่สุดก็ได้มีฐานะถึงขั้นเศรษฐี

ส่วนโกผงซึ่งทำงานเป็นลูกจ้างคนไทยเช่นกัน แต่ว่าโกผงเป็นคนสุรุษสุร่ายและตามใจตนเองจนเกินไป จึงผิดสัญญาที่เคยให้ไว้กับเพื่อนคือ โกผงอดกินเนื้อหมูไม่ได้เลย แม้ว่าตนจะมีรายได้เพียงเล็กน้อยก็ตาม จึงเป็นอันว่าโกผงยังคงเป็นลูกจ้างเขาอยู่ตงเดิม

อยู่มาวันหนึ่ง โกผงก็คิดถึงเพื่อนและนึกถึงสัญญาที่เคยให้ไว้กับเพื่อน พร้อมทั้งนึกถึงความยากจนของตน โกผงจึงได้ลาออกจากงานที่ตนทำอยู่แล้วก็ได้ไปอยู่กับโกย้ง ซึ่งเวลานั้นได้กลายเป็นเจ้าเก่าไปแล้ว โกย้งพอเห็นโกผงเข้า ก็ให้การต้อนรับด้วยสุเป็นอย่างดีและก็ไม่ได้อถามอะไร ๆ ให้เพื่อนเสียใจ โกย้งได้รับโกผงไว้แล้วให้เป็นลูกจ้างของตน แต่ก็ให้มอบหมายงานให้โกผงทำเป็นพิเศษคือ ให้โกผงเก็บใบมะขามทุกวัน โดยให้เริ่มเก็บจากต้นมะขามต้นเล็ก ๆ ก่อน โกผงเก็บได้ไม่กี่วันใบมะขามก็หมดต้น เมื่อหมดจากมะขามต้นเล็กแล้ว โกย้งก็มอบงานให้

เก็บใบมะขามจากต้นขนาดกลางอีก โกงงได้ทำการเก็บใบมะขามจากต้นขนาดกลางอยู่หลายวัน ซึ่งโกงงก็ได้เก็บหมดในเวลาต่อมา ต่อมาโกงงก็ได้ให้โกงงเก็บใบมะขามจากมะขามต้นใหญ่ โกงงได้พยายามเก็บแล้วเก็บอีก ใบมะขามก็ไม่หมดจากต้นเอาเสียเลย เพราะเมื่อเก็บกิ่งนี้หมด กิ่งโน้นก็ผลิใบออกมาอีกไม่ขาดระยะ ยิ่งเก็บเร็วเท่าใดมันก็ผลิใบมากขึ้นเท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนี้โกงงก็คิดขึ้นได้ว่า "...เออ ๆ การที่เพื่อนของเราให้เราเก็บใบมะขามนั้นก็เพื่อให้เป็นเครื่องสอนใจเราทางอ้อมนั่นเอง เพราะใบมะขามจากต้นเล็กก็เปรียบเหมือนตัวเราซึ่งมีเขี้ยวหนอยน้อยใช้ง่ายไม่นานก็หมด ส่วนใบมะขามจากต้นขนาดกลาง ก็เปรียบเหมือนคนที่มีความปานกลาง ส่วนใบมะขามจากต้นใหญ่ก็คงเปรียบเหมือนกับโกงงหรือคนร่ำรวยทั้งหลายที่ใช้ง่ายเท่าไรก็ไม่รู้จักหมดนั่นเอง การที่เราเป็นอยู่อย่างนี้ก็เพราะเราผิดสัญญา"

เมื่อคิดได้เช่นนั้นแล้ว โกงงก็นึกละอายใจตนเอง จึงได้พยายามปรับปรุงตัวจนในที่สุดก็ได้มีเงินทองมากขึ้นตามลำดับ จนร่ำรวยอยู่ในชั้นเศรษฐีเช่นเดียวกับโกงง

"ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า คนเรานั้นถ้าพยายามปรับปรุงตนเองอยู่เสมอ มีความขยันขันแข็ง และมีความรับผิดชอบต่อตนเอง และในการทำงานแล้ว เราก็สามารถที่จะทำงานได้สำเร็จ และมีความเจริญก้าวหน้าตามความคาดหมายได้"

เรื่องที่ 15

เรื่องทกสหายท่องโลก

ทหารเก่าผู้หนึ่งเป็นคนฉลาดและกล้าหาญมาก ได้ทำชื่อเสียงในสงคราม แต่เมื่อถูกปลดประจำการ เขาได้รับค่าจ้างเพียงเหรียญเดียว เขาคิดจะแก้แค้นพระราชินีเหี้ยม

เขาเดินทางเข้าป่า รวบรวมเพื่อนได้ 5 คน ล้วนเก่งฝีมือมนุษย์ คนแรกมีพลังกำลังมาก สามารถถอนต้นไม้ใหญ่ ๆ ได้ คนที่สองยิงปืนแม่นยำมากในระยะไกลถึง 30 กิโลเมตร คนที่สามหายใจแรงราวกับพายุ คนที่สี่วิ่งได้เร็วกว่านกบิน คนที่ห้าทำให้อากาศรอบ ๆ ตัวหนาวเป็นน้ำแข็งได้ ทั้งหมดชวนกันเดินทางมุ่งหน้าไปทางวังของพระราชินี เมื่อไปถึง เขาได้ยื่นราชฎบริเวณท้ายเมืองโจษจันกัน เรื่องที่พระราชินีประกาศรับสมัครวิ่งแข่งขันกับเจ้าหญิง ซึ่งมีผู้เข้าเร็ว ไม่มีผู้ใดเทียบ ถ้าชายหนุ่มวิ่งชนะจะให้แต่งงานกับเจ้าหญิง แต่ถ้าแพ้จะถูกตัดหัว

ทหารเก่าไปหาพระราชินีและขอให้คนของเขาวิ่งแทนเขา พระราชินีไม่ขัดข้อง แต่ถ้าแพ้จะถูกประหารชีวิตทั้งนายและลูกน้อง เขาให้เพื่อนคนที่สี่ที่วิ่งได้เร็วกว่านกบินลงแข่งขัน เขาวิ่งได้เร็วกว่าเจ้าหญิงมาก เห็นว่าถึงอย่างไรก็ชนะจึงลงนอนพักกลางทาง เจ้าหญิงตามมาทันแล้ววิ่งขึ้นหน้าไป โชคดีที่เพื่อนคนที่สองยืนค้ำอยู่บนปราสาท เห็นเพื่อนนอนหลับจึงยิงปืนไปที่ขอนไม้ที่นักวิ่งใช้หนุนศีรษะ นักวิ่งตกใจตื่นรีบออกวิ่งและสามารถเอาชนะเจ้าหญิงได้

พระราชินีไม่ต้องการยกเจ้าหญิงให้นายทหารเก่า จึงคิดหาทางกำจัดเขา เขาเชิญทกสหายเข้าไปกินอาหารในห้องที่อบความร้อนสูงสุด พระราชินีคิดว่าทกสหายจะต้องตายเพราะทนความร้อนไม่ได้ แต่สหายคนที่ห้าของทหารเก่า ก็สามารถทำให้อากาศเย็นจนหนาวได้

พระราชินีเห็นว่าทกสหายเก่งฝีมือมนุษย์และไม่มีทางกำจัดเสียได้ จึงเรียกทหารเก่ามาหา ยื่นข้อเสนอให้เอาทองคำแทนลูกสาว ทหารเก่าตกลง เขาขอแค่ลูกน้องคนหนึ่งสามารถแบกได้เท่านั้น พระราชินีพอใจในคำตอบนั้นมาก ให้ทหารเก่ามารับทองคำภายในสิบสี่วันข้างหน้า

พอวันนั้นมาถึง พระราชาให้คนสิบหกคนยกกระสอบทองคำหนักหนึ่งตันมาให้ แต่สหายนแรกของการเก่าสามารถยกกระสอบนั้นได้ด้วยมือข้างเดียว พระราชาต้องสั่งให้ชนทองคำมาเพิ่มจนหมดท้องพระคลัง ต้องบรรทุกเกวียนถึงเจ็ดพันคันก็ยังไม่พอที่เขาสามารถจะแบกได้ ทหารเก่าจึงให้คนของพระราชานะอะไรก็ได้มาใส่ให้ เต็มถุงให้สหายนแรกแบกไป แล้วหกสหายนก็จากไปพร้อมด้วยทรัพย์สินสมบัติของพระราชาทั้งหมด

พระราชาเสียดายทรัพย์สินสมบัติมาก จึงสั่งให้ทหารราชสองกองไล่ตามหลังหกสหายนไป สหายนของการเก่าคนที่สามเอามือกดจุกข้างหนึ่ง และใช้อีกข้างหนึ่งพ่นลมใส่ทหารที่ตามมาจนลอยสูงขึ้นไปบนท้องฟ้า จนทหารยอมแพ้กลับไปบอกพระราชา พระราชาไม่มีทางสู้จึงติดตามหกสหายนจนเอาทรัพย์สินสมบัติไปแบ่งกันโดยยุติธรรมและมีชีวิตด้วยความสุข

"จากนิทานเรื่องนี้พอสรุปได้ว่า คนเรานั้นถ้ามีความมานะพยายาม มีความรับผิดชอบ ต่อหน้าที่ของตนเอง และรู้จักเลือกเพื่อนผู้ร่วมงาน ให้ทำงานตามความสามารถและทำงานตามแผนที่ตั้งไว้ ก็จะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายได้"

เรื่องที่ 16

เรื่องหมาจิ้งจอกมนต์

นานมาแล้วมีเรื่องเล่าว่า มีพราหมณ์ผู้หนึ่งมีญาณแก่กล้ายิ่งนัก ได้บำเพ็ญพรตด้วยการภาวนาจนตั้งอยู่ในป่าแห่งหนึ่ง โดยมีหมาจิ้งจอกตัวหนึ่งเป็นสหาย จึงทำให้หมาจิ้งจอกตัวนั้นกลายเป็นสัตว์ที่มีญาณกล้าแข็งไปด้วย ซึ่งเรียกกันว่า "หมาจิ้งจอกมนต์" สัตว์ในป่าแห่งนั้นต่างก็กลัวเกรงหมาจิ้งจอกมนต์ตัวนั้น และต่างก็ได้ยอมตนเป็นบริวารของมันในเวลาต่อมา

เมื่อหมาจิ้งจอกมนต์ได้มีบริวารขึ้นแล้ว มันก็มีความกำเริบเลิกล้านใคร่อยากจะเป็นใหญ่ในหมู่สัตว์ทั้งหลายแต่เพียงผู้เดียว มันจึงได้ชักชวนสัตว์ป่าบริวารของมันยกกองทัพไปล้อมฝูงราชสีห์เอาไว้ มันได้ขู่บังคับราชสีห์เหล่านั้นด้วยมนตราอันศักดิ์สิทธิ์ของมัน จนกระทั่งราชสีห์ต้องยอมเป็นบริวารของมันอีก ถึงกษัตริย์ราชสีห์ผู้เป็นหัวหน้าฝูงต้องตกเป็นพาหนะรับใช้ให้มันที่หลังได้ในที่สุดด้วย

หมาจิ้งจอกมนต์ตัวนั้นจึงได้กลายเป็นเจ้าป่าที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในสมัยนั้นก็ว่าได้ทีเดียว แต่ทว่าความยิ่งใหญ่ที่มันมีอยู่นั้นก็ทำให้ทำให้มันรู้จักอึดในอำนาจที่มีอยู่ไม่ เพราะว่ามันยังคิดเหิมเกริมที่จะเป็นใหญ่เหนือมวลมนุษย์ต่อไปอีก ดังนั้นมันจึงได้ยกกองทัพสัตว์ป่าทั้งหมดมาล้อมเมืองมนุษย์เอาไว้ แล้วยื่นคำขาดให้มนุษย์ยอมอยู่ใต้อำนาจของมัน

ฝ่ายมนุษย์ที่อาศัยอยู่ในเมืองนั้นต่างก็รู้สึกตกใจกลัวต่อมหันตภัยดังกล่าวเป็นยิ่งนัก กษัตริย์ที่ปกครองเมืองก็ได้เรียกประชุม ขุนนาง ข้าราชการ แม่ทัพนายกองที่มีอยู่ทั้งหมดเพื่อปรึกษารื้อและเตรียมการรับศึกอันวิปริตครั้งนี้ ที่ประชุมได้เปิดโอกาสให้มีการอาสาสมัครในการรับศึกครั้งนี้ขึ้น แต่ก็ไม่มีใครกล้าอาสาออกสู้ศึกกันเลย ทั้งนี้เพราะต่างคิดว่าไม่ใช่ทัพของมนุษย์อย่างที่เคยรบสู้กันมาก่อน

จนกระทั่งได้มีพราหมณ์หนุ่มผู้หนึ่งรู้ข่าวกับชนของบ้านเมืองตน เช่นนั้น เข้า ก็ได้มารับอาสาสู้ศึกครั้งนี้ โดยในขั้นแรกพราหมณ์ผู้นี้ได้ทำที่ว่าเป็นเหตุออกไปเจรจากับหมาจิ้งจอกมนต์

ผู้เป็นจอมทัพ จนได้ทราบความว่า หมาจิ้งจอกมนต์ตัวนั้นอยากจะเป็นใหญ่เหนือมนุษย์ มันต้องการเพียงให้มนุษย์ยอมตนเป็นบริวารของมันเท่านั้น แล้วมันก็จะตอบทัพของมันกลับ เข้าป่าไปตั้งเดิม แต่ถ้าหากว่ามนุษย์ไม่ยินยอมแก่มันแต่โดยดีแล้ว มันก็จะสั่งให้ราชสีห์ทั้งหมดแผดเสียงขึ้นให้มนุษย์ทั้งสิ้นแก้วหูแตกตายทันที พราหมณ์หนุ่มผู้ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของมนุษย์จึงได้ขอผลัดกับหมาจิ้งจอกมนต์ตัวนั้นไว้เป็นเวลา 7 วัน โดยอ้างว่าขอเวลาสำหรับที่จะปรึกษาหารือกับพวกพ้องของตนให้รอบคอบเสียก่อน หมาจิ้งจอกมนต์ผู้จอมทัพ เมื่อเห็นว่ามนุษย์กำลังจะตกเป็นเบี้ยล่างของตนเช่นนั้นแล้ว ก็ยอมให้ผลัดผ่อนไว้ตามที่ขอ

พราหมณ์หนุ่มเมื่อทราบความประสงค์ของฝ่ายสัตว์ป่าแล้ว จึงได้รับ เข้าเฝ้ากษัตริย์ของตน และได้กราบทูลให้ทรงทราบถึงสาเหตุที่นั่นทันที แล้วจึงได้ไปวาทประกาศให้ผู้คนที่ทั้งหลายทราบ เขาได้แนะนำให้ประชาชนทุกคนเตรียมเนื้อเตรียมตัวไว้รับสถานการณ์ในอีก 7 วันข้างหน้า โดยให้ทุกคนถือปฏิบัติเหมือนกันคือ เอาดินเหนียวอุดหูเสียทั้งสองข้าง

เมื่อครบเวลา 7 วัน ตามที่ฝ่ายมนุษย์ได้ขอผลัดผ่อนไว้ หมาจิ้งจอกมนต์ตัวนั้นเห็นว่าฝ่ายมนุษย์ไม่ได้ทำตามสัญญา ก็ไม่ได้ส่งตัวแทนออกมาเจรจาอ่อนน้อมต่อมันแต่ประการใด มันจึงสั่งให้ราชสีห์ทั้งหมดแผดเสียงทำสัญญาณขึ้นพร้อมกัน แต่ทว่าเสียงของราชสีห์นั้นเองทำให้พวกมันต้องพากันล้มตายลงหมดทั้งกองทัพ รวมทั้งตัวหมาจิ้งจอกมนต์ผู้เป็นจอมทัพด้วย โดยที่ฝ่ายมนุษย์ปลอดภัย เพราะต่างก็มีดินเหนียวอุดหูทุกคน

เมื่อพวกสัตว์ป่าได้พากันมาล้มตายอย่างมากมายเกลื่อนกลาดเช่นนี้ พวกมนุษย์ต่างก็พากันออกจากเมืองมาทำการฆ่าและเนื้อสัตว์เหล่านั้นไปเป็นอาหารกันเป็นการใหญ่ แต่เนื่องจากมีมากเกินไปกินไม่หมดไว้กัน พวกมนุษย์เหล่านั้นจึงคิดที่จะทำให้น้ำเนื้อสัตว์ที่มีอยู่นั้นเป็นอาหารประเภทเสปียงกรัง คือเก็บไว้กินไถนาน ๆ จึงได้เอาเกลือทาหมักไว้แล้วผึ่งแดดที่เรียกว่า "เนื้อเค็ม" กินในเวลาต่อมานั่นเอง

"จากนิทานเรื่องนี้พอสรุปได้ว่า คนเรานั้นถ้ามีความกล้าตัดสินใจรับอาสาทำงานที่ตนถนัด ถึงแม้งานนั้นจะยาก แต่เราก็ทำด้วยความมั่นใจและแก้ปัญหาด้วยความคิดของตนเอง ที่ได้รับการพิจารณาอย่างรอบคอบแล้ว ก็จะช่วยให้ตนเองและสังคมมีความสุขได้"

เรื่องที่ 17

เรื่องทูลผู้รับใช้

มีพระราชินีเฝ้าผู้หนึ่ง เป็นคนมีเล่ห์เหลี่ยมและเก่งทางคาถาอาคม หล่อนมีลูกสาวสวยมาก ผู้ปรารถนาจะแต่งงานกับเจ้าหญิง ต้องทำสิ่งลำบากตามที่พระราชินีเป็นผู้กำหนดให้ ถ้าทำไม่ได้จะต้องถูกตัดหัว มีชายหนุ่มมากต่อมากถูกสังหารเพราะเจ้าหญิงผู้เลอโฉมนี้

มีชายหนุ่มผู้หนึ่งทราบข่าว เขาอยากเสี่ยงโชคจึงเดินทางไปยังเมืองนั้น ระหว่างทางเขาพบชายหกคนยอมตัวเป็นคนรับใช้ คนแรกเป็นคนช่วยย้ายขนาดเนินดินขนาดย่อม คนที่สองสามารถได้ยินทุกสิ่งทุกอย่างในโลก คนที่สามสูงเท่าภูเขา คนที่สี่ตาคนมากถ้ามองอะไรเข้าสิ่งนั้นจะแยกออกเป็นสองเสียง คนที่ห้าถ้าอากาศเย็น เขาจะร้อนจัด ถ้าอากาศร้อน เขาจะเย็นจัด คนที่หกสามารถมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่าง

เมื่อเขาไปถึงวัง พระราชินีสั่งให้เขาไปเอาแหวนที่ทำหล่นในทะเลแดงมาให้ ชายคนที่หกผู้มีตาวិเศษสามารถบอกได้ว่าแหวนอยู่ที่ไหนแหลมอันหนึ่ง ชายอื่นช่วยคุคน้ำทะเลและชายคนตัวสูงก็มลงหยิบขึ้นมาโดยง่าย

งานชิ้นที่สอง พระราชินีให้เขากินวัวสามร้อยตัว คิมเหล้าองุ่นสามร้อยถังให้เกลี้ยง โดยอนุญาตให้เขาเอาแขกมาเป็นเพื่อนเพียงคนเดียว ชายอื่นสมัครเป็นแขกของเขาแล้วก็ช่วยกินวัวและเหล้าองุ่นจนหมดในเวลาไม่นาน

งานชิ้นที่สาม ให้ชายหนุ่มเอาลูกสาวของพระราชินีไปในห้องแล้วกอดหล่อนไว้ ระวังอย่าให้หายไ้ เธอจะกลับมาดูเมื่อเวลาเที่ยงคืนพอดี เพื่อความไม่ประมาท เมื่อพระราชินีเฝ้าเอาเจ้าหญิงมาส่งให้เจ้าชาย ชายสูงซกตัวเป็นวงกลมรอบหนุ่มสาวทั้งสอง ส่วนชายอื่นนั่งขวางประตูไว้ ผู้รับใช้ถือสิคนเฝ้าตามจุดต่าง ๆ ชายหนุ่มจึงอ้อมความงามของเจ้าหญิงจนเพลินและทุก ๆ คนไม่มีใครยอมหลับ จนกระทั่งเวลา 23 นาฬิกา พวกเขาถูกเวทมนต์ของพระราชินี เป็นผลให้ทุกคนหลับผลอยลง อีกสิบห้าวันที่จะถึงสองยาม ต่างตื่นขึ้นมาเนื่องจากมนต์ของพระราชินีคลาย

ความขลัง เมื่อคืนขึ้นมาไม่เห็นเจ้าหญิง ทุกคนลุ่มใจมาก ทันใดนั้นชายหุวิเศษเงี้ยวพังก็สามารถ
 รู้ได้ว่าเจ้าหญิงนั่งอยู่บนหินสูงใหญ่ห่างจากวังห้าร้อยกิโลเมตร นางสูงจึงชวนนายตากมไปนำ
 เจ้าหญิงกลับมา นายสูงก้าวเพียงสองก้าวก็ถึงที่เจ้าหญิงนั่งอยู่ นายตากมช่วยเพ่งมองก่อนหินให้
 แดกกระจิบ แล้วเขาก็พาเจ้าหญิงกลับมาทันเวลาพอดี พระราชินีจึงทำตามสัญญา ยกเจ้าหญิงให้
 เป็นคู่หมั้นของชายหนุ่ม แต่เจ้าหญิงไม่เต็มใจจึงบอกให้ชายหนุ่มหาใครสักคนมานั่งบนกองฟืนที่จุด
 ไฟให้ลุกและเขาสามารถทนความร้อนได้ ชายหนุ่มจึงส่งคนรับใช้คนที่ห้าไป เพราะถ้าอากาศ
 ร้อนเขาจะเย็นจัด เจ้าหญิงจึงยอมแต่งงานกับเจ้าชายโดยไปทำพิธีโบสถ์ ระหว่างเดินทาง
 กลับ พระราชินีให้ทหารไปลักตัวเจ้าหญิง ชายฉ้วนจึงข่วนน้ำทะเล ทหารจึงจมน้ำทะเลตาย
 พระราชินีส่งทหารม้าไล่เลือกเกราะกองหนึ่งไปแทน ชายตากมมองตรงไปยังข้าศึก ม้าและคนก็
 แดกออกเป็นเสียง ๆ ขบวนแต่งงานไปถึงโบสถ์โดยไม่มีสิ่งใดรบกวนอีก เมื่อทำพิธีเสร็จ ทนผู้
 รับใช้ก็ขอลาเจ้านายกลับบ้านเมืองของตน

"จากนิทานเรื่องนี้พอสรุปได้ว่า คนเรานั้นถ้ามีความกล้าตัดสินใจ และรู้จักเลือก
 เพื่อนผู้ร่วมงาน และทำงานตามแผนที่วางไว้ รวมทั้งการรู้จักเลือกทำงานที่เหมาะสมกับความ
 สามารถของคนแล้ว ก็จะทำให้ประสบความสำเร็จตามที่ปรารถนาได้ ดังเช่นชายหนุ่มผู้นี้"

เรื่องที่ 18

เรื่องพ่อค้า

มีพ่อค้า 2 คน เป็นเพื่อนกัน ชื่อ คำและแดง คำเป็นคนที่เกิดเอาเปรียบเพื่อนเสมอ ทั้งคำและแดงต้องเดินทางไปค้าขายยังเมืองใหญ่แห่งหนึ่ง ต้องเดินทางผ่านป่าและทุ่งนา เป็นเวลา 2 วันและ 2 คืน จากบ้านที่พักของตน ทั้งสองคนก็ช่วยกันคิดว่า ทำอย่างไรจึงจะค้าขายได้ผลกำไรที่ที่สุด ถ้าไปขายพร้อม ๆ กันทั้งสองคนก็จะไม่ได้กำไรดีเท่าที่ควร เขาจึงตกลงกันว่าควรจะออกเดินทางไม่พร้อมกัน ไปกันคนละเที่ยวจึงจะดีที่ที่สุด ก็ตกลงกันว่าใครจะเป็นผู้เดินทางไปค้าขายก่อน แแดงก็ให้คำเป็นผู้เลือกก่อน คำจึงคิดว่าถ้าไปก่อนสินค้าของตนก็จะค้าขายได้ดีกว่า เพราะยังไม่มีใครมาเสนอขายก่อน ตนจะเรียกราคาเท่าไรโดยมได้ จะไม่มีที่เปรียบเทียบ อีกทั้งทางเดินที่จะผ่านไปก็ตาม ตามทุ่งนาและป่าจะมีหญ้าให้วัวซึ่งลากเกวียนของตนได้กินอย่างอุดมสมบูรณ์ คิดแล้วคำจึงเลือกเดินทางไปก่อน ซึ่งแดงก็ตกลง และคิดว่าถ้าตนไปที่หลังก็ดีเหมือนกัน สินค้าที่ตนนำไปขายนั้นประชาชนรู้จักกันแล้ว ราคาที่ทราบแล้วเพราะเคยซื้อ ก็ไม่ต้องลำบากใจที่จะบอกราคาใหม่ อีกทั้งหญ้าซึ่งวัวของคำเหยียบและกินขณะเดินทางไปก่อนนั้น ก็จะมีขึ้นใหม่อ่อนนุ่มรับประทาน เมื่อตกลงกันได้แล้วคำก็จัดสินค้าและเสบียงอาหารใส่เกวียนแล้วออกเดินทางไป ขณะออกเดินทางไปนั้นหนทางก็ลำบาก วัวก็เหนื่อยและเกวียนก็ชำรุดเพราะเป็นทางที่ยังไม่มีใครเคยผ่านไปมาบ่อยนัก เมื่อตอนใกล้ค่ำ มีคน 3 คนมาตั้งอยู่หน้าเกวียนของคำ ตัวเพื่อนโคลนและถือคอกวัว มาถามคำว่า ท่านจะไปไหน เมื่อคำบอกที่จะไปแล้วคนพวกนั้นก็แนะนำว่า เกวียนที่ท่านบรรทุกน้ำกินหนัก ช่างหน้ามีอน้ำและบริเวณนั้นมีฝนตกประจำ ไม่จำเป็นต้องเอาน้ำไปก็ได้เกวียนจะได้เบา ๆ เวลาเดินทางกลับจะให้บรรทุกสินค้าทางโน้นมาขายที่บ้านของตนได้มาก ๆ คำก็เห็นจริงด้วย จึงให้ลูกน้องเอาน้ำทิ้งเสียหวังจะไปหากกลางทางข้างหน้าตามคำบอกของชายแปลกหน้า ครั้นเดินทางต่อไปเรื่อย ๆ ก็ไม่พบแหล่งน้ำเลย ทั้งคนและวัวก็อ่อนระโหยเพราะขาดน้ำ เมื่อถึงเวลากลางคืนก็หลับไปด้วยความอ่อนเพลียและหิวโหย จึงหลับสนิทมาก ชายแปลกหน้า 3 คน ที่แท้คือยักษ์มาหลอกให้คนทั้งขบวนเกวียนหลงเชื่อ เมื่อเพลีย

ก็จะหลับสนิทไม่มีทางต่อสู้ จึงจับพวกคนในขบวนของคำกีนเป็นอาหารอย่างสบายจนหมดทุกคน ฝ่ายแดงคอยอยู่หลายวันไม่เห็นคำกีนพรรคพวกเดินทางกลับมาเสียที ก็คิดว่าป่านนี้คงขายสินค้าหมดแล้วกำลังเดินทางกลับ เขาจึงจับสินค้าและเสบียงอาหารใส่เกวียนออกเดินทางไป ไปกลางทางเกวียนของแดงก็เดินได้สะดวก เพราะทางเกวียนของคำกรุยทางไว้ให้แล้ว เมื่อถึงกลางทางก็พบชาย 3 คนเหมือนคำ แต่แดงไม่เชื่อคำบอกเรื่องน้ำของชาย 3 คนนั้น เขาสิ่งไม่ให้ออกน้ำทั้งน้ำแม่แต่หยดเดียว จนกว่าจะพบแหล่งน้ำจริง ๆ แล้วเดินทางต่อไป พบกองเกวียนของคำ สินค้าที่มีค่าของคำ และกองกระดูกที่ยักยักกันทิ้งไว้ แแดงก็ทราบว่าพวก 3 คนคือยักษ์ จะมาหลอกให้ตนเชื่อ เขาจึงเปลี่ยนเกวียนที่ซำรุดกับเกวียนของคำ และเลือกสินค้าที่มีราคาแพง ๆ ใส่เกวียนเดินทางต่อไป จึงถึงจุดหมายปลายทาง เพราะแดงไม่ประมาทยักษ์จึงทำอันตรายไม่ได้

"จากนิทานเรื่องนี้พอสรุปได้ว่า การรู้จักวางแผนในการทำงาน ไม่เชื่อผู้อื่นง่าย ๆ มีความรอบคอบ ระวัง และใช้ความคิดที่กลั่นกรองแล้วเป็นอย่างดี ก่อนจะตัดสินใจกระทำการต่าง ๆ ก็จะประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหวังได้ ดังเช่นการกระทำของแดงในเรื่องนี้"

เรื่องที่ 19

เรื่องศึกษาพารอค

ในราวรัชตะนครกรุงราชคฤห์ในโบราณสมัย มีฝูงมฤคอาศัยอยู่ฝูงใหญ่ มฤคผู้เป็นจำฝูง มีน้องสาวตัวหนึ่ง นางเนื้อสาวได้ลูกตัวหนึ่ง ต่อมาก็คิดวิตกถึงภัยที่จะบังเกิดแก่ลูกน้อยต่าง ๆ ตามประสาแม่ผู้รักลูกทั้งหลาย ซึ่งย่อมมีอยู่โดยธรรมดาแม้ในหมู่สัตว์เดรัจฉาน นางเนื้อนั้นคิดว่า "ความอยู่รอดปลอดภัยของลูกน้อยนั้น อยู่ที่การศึกษามฤคมาอย่างเจนจบเท่านั้น ก็แต่ว่าใครเล่าจะเป็นผู้ให้การศึกษามฤคมาแก่ลูกได้ เราต้องพาลูกไปฝากศึกษามฤคมา" นางเนื้อคิดแล้วก็พาลูกน้อยของนางไปหามฤคผู้พี่ชาย แล้วกล่าวขอร้องว่า "ข้าแต่พี่ จันทพาลูกน้อยมาฝากพี่ ขอให้พี่กรุณาเพื่อหลานชายของพี่ให้เขาได้ศึกษามฤคมาด้วยเถิด จันทเห็นพี่เท่านั้นที่จะให้การศึกษาแก่ลูกของจันท ให้ลูกของจันทอยู่รอดปลอดภัยในแดนอันเต็มไปด้วยอันตรายนี้"

มฤคผู้พี่ชายรับคำว่า "เอาเถิด น้องสาว เจ้าไม่ต้องคิดอะไรให้มากไปเลย พี่จะรับภาระฝึกหลานน้อยของจันทให้เก่งทีเดียว" เมื่อรับปากกับเนื้อผู้น้องสาวแล้ว ก็หันมากล่าวกับเนื้อผู้หลานว่า "ไอ้หลานชายเจ้าจงไปอยู่กับแม่เขาก่อนเถิด ตั้งแต่พรั่งนี้ เป็นต้นไป เจ้ามาศึกษามฤคมาทุกวันในเวลาเช้า จำไว้อย่าทำเชื่อนเขาไม่ได้ทีเดียวนะ เพื่อความอยู่รอดปลอดภัยของหลานเอง ต้องขยันขันแข็งในการศึกษาเข้าใจไหมหลานชาย"

เนื้อหลานรับคำของมฤคผู้ลุง แล้วตั้งแต่นั้นมาก็เอาใจใส่ศึกษามฤคมาได้ขาดเลย มาศึกษาตรงตามเวลาที่มฤคผู้เป็นลุงกำหนดให้ ไม่มีการเกลโกลสักรวันเดียว เป็นที่เพิ่มพูนความขึ้นชมแก่มฤคผู้เป็นลุงเป็นอย่างยิ่ง แล้วช่วงเวลาไม่นานนัก ก็มีความชำนาญในมฤคมาพอตัวทีเดียว

วันหนึ่งภายหลังจากการศึกษาแล้ว ให้ออกไปหากินในป่ากับเนื้อทั้งหลาย ก็คิดบ่วงที่นายพรานได้ดักไว้ กว่าจะรู้ตัวก็ถูกบ่วงรัดข้อเท้าแน่นเสียแล้ว จึงร้องขึ้นด้วยความตกใจ ทำให้หมู่เนื้อที่ไปร่วมด้วยพากันวิ่งหนีไปโดยเร็ว ต่างพากันไปบอกแก่แม่เนื้อว่า "ลูกชายของนางคิดบ่วงนายพรานเสียแล้ว"

นางเนื้อให้ฟังแล้วตกใจและเสียใจเป็นอันมาก ทั้งเต็มไปด้วยความหวังโยลูกชาย
รีบไปทามฤคผู้พี่ พบแล้วก็ถามด้วยความเป็นห่วงว่า "พี่จำ พี่ให้หลานชายของพี่ศึกษามฤคมาอย่า
เจนจบแล้วหรือ บัดนี้หลานชายของพี่กำลังคิดม่วงของนายพรานจะเป็นอย่างไรก็ไม่รู้ จะไม่รอด
เสียกระมัง โธ่ลูกของแม่"

มฤคผู้พี่ให้ฟังเรื่องแล้วตอบสนองเป็นเชิงปลอบว่า "น้องสาวอย่าเป็นห่วงเป็นโย
ไปเลย ลูกของน้องศึกษามฤคมาอย่าเจนจบแล้วละ เจ้าหลานชายของฉันมันจะสลัดม่วงหนีมาไม่ช้า
นี่แหละ เออ เจ้าหลานฉันตัวนั้นะนอนได้ 2 ห้าคือเหยียดตรงและตะแคง 2 ซ้าง มันทำอุบาย
ลวงได้มากอย่าง มีแปดกับ ตามปกติออกไปคืบมันน้ำในยามถึงราตรี แม่มหาจำเริญ เจ้าหลานของ
ฉันมันกลั่นลมหายใจได้ช่องหนึ่งช่องไหนแนบแผ่นดิน มันหายใจด้วยช่องนั้น มันจะลวงนายพราน
โดยกุสโลบาย 6 อย่าง คือ 1. นอนเหยียดเท้าทั้ง 4 ตะแคงข้าง 2. ตะกุกหูซ้ายและคืน
ด้วยกีบ 3. แลบลิ้นให้ห้อยลงมา 4. เบ่งลมให้ท้องพอง 5. ถ่ายมูตรคูกและทะเลาะ
6. กลั่นลมหายใจเข้าออกไว้หรืออีกทางหนึ่งก็จะหุ่ยฝุ่นและทรายมากองไว้ตรงหน้าบ้าง มันจะ
ลวงนายพรานให้ตายใจแน่นอน น้องจงเบาใจเถิด"

กล่าวถึงมฤคน้อยผู้คิดม่วงนั้นมิได้คืนรณกระสับกระส่าย เหยียดเท้าตรง นอนตะแคง
แนบพื้นดินตามสบาย เอาเท้าตีดินข้างหน้าให้กระจุยไป ตะกุกฝุ่นและหูซ้ายให้แตก ถ่ายมูตรคูก
ไปเลอะเทอะ นอนหัวตกลิ้นห้อย น้ำลายไหลเลอะ ตะเบ็งท้องพอง ทำตาทั้งสองข้างเหลือก
ไปมา ระบายลมออกทางช่องจมูกข้างที่แนบชิดกับพื้น อัครลมทางช่องบนเสีย ทำตัวให้แข็ง แสดง
อาการเหมือนเนื้อที่ตายแล้ว และตายมาจวนจะเน่าแล้ว แม้กุ่มแมลงวันก็พากันตามตอมต่าย
ฝูงกาที่จับกลุ่มส่งเสียงอยู่ตามพื้น ๗ รอกอยจะกิน

ฝ่ายนายพราน สว่างแล้วก็เดินออกมาตรวจม่วงที่ตนดักไว้ ได้เห็นมฤคน้อยมีอาการ
เช่นนั้น เขามือตบที่ท้องของลูกเนื้อตามที่เคยสังเกตมา นึกในใจว่า "แหม มันตายมานานแล้ว
เห็นจะคิดม่วงตั้งแต่หัวค่ำถึงได้เน่าแล้ว" จึงแก้ม่วงที่รัศออกด้วยความตั้งใจจะแลเนื้อตรงนั้น
เขามิให้สงสัยอะไรเลย พอแก้แล้วก็เดินไปเที่ยวหากิ่งไม้และใบไม้ในที่นั้น ๗

ลูกเนื้อเป็นอิสระแล้วข้าเลี้ยงดูนายพราน เห็นไปห่างแล้วก็มีไ้รอข้า ทะลึ่งลูกสลัด
ขาเหยียดคอวิ่งลี้วปานลมพัดไปหาแม่เหมือนนุญแจมดห้องพายุ พัดกระจุยกระจายไปอย่างรวดเร็ว
ก็ปานกัน นำความขึ้นขมยินดีมาสู่แม่และลุงอย่างหาที่เปรียบมิได้ทีเดียว

"จากนิทานเรื่องนี้พอสรุปได้ว่า ผู้ที่มีความมานะพยายาม หมั่นเพียรที่จะศึกษา
เล่าเรียนหรือทำงานทุกชนิดอย่างตั้งใจ มีการฝึกฝนตัวเองอยู่เสมอจนเกิดความชำนาญ มีขั้นตอน
ในการทำงานและกระทำอย่างดีแล้ว ย่อมจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายได้"

เรื่องที่ 20

เรื่องเจ้าชายผู้ทรงปัญญา

มีเจ้าชายหนุ่มองค์หนึ่ง มีพระรูปโฉมงามสง่ามาก และทรงมีพระสติปัญญาเป็นเลิศอีกด้วย จนเป็นที่ยกย่องสรรเสริญของชนทั่วไป เจ้าชายตั้งใจว่าจะไม่อภิเษกกับหญิงใดนอกจากหญิงที่มีรูปโฉมงดงามและมีสติปัญญาเท่าเทียมสมกับพระองค์เท่านั้น

วันหนึ่ง เจ้าชายตัดสินใจปลอมพระองค์เสด็จท่องเที่ยวไปตามเมืองอื่น ๆ ตามลำพัง ซึ่งจะทำให้คนอื่น ๆ ไม่รู้จักพระองค์ และอาจได้พบหญิงที่ควรจะอภิเษกด้วย

วันหนึ่ง เจ้าชายทรงม้าผ่านไปไพบ่ หลงทางจนพบค้ำกึ่งยี่งทางออกไม่ได้ จึงเข้าไปขออาศัยในกระท่อมของสองตายาย แม้ตายายจะยากจนแต่ก็ต้อนรับเป็นอย่างดีโดยไม่รู้ว่าเป็นเจ้าชายปลอมตัวมา

เมื่อเจ้าชายเสวยอาหารค่ำ สองตายายก็เอาเสื้อผ้าชิ้นด้วยฟางมาปลูงกับพื้น เพราะแกมีเตียงเพียงเตียงเดียว คิดจะให้เจ้าชายนอนบนเตียง ส่วนแกจะนอนบนเสื่อแทน แต่เจ้าชายไม่ยอม สองตายายจึงต้องทำตามที่เจ้าชายปรารถนา แล้วทั้งสามก็เข้านอน รุ่งเช้าเจ้าชายตื่นบรรทม เจ้าชายได้ยินเสียงอะไรกุกกักดังมาจากห้องใต้หลังคาคล้ายหูกทอผ้าหมุน ต่อมาได้ยินเสียงเพลงดังขึ้น เจ้าชายพยายามซักถามตายายจนได้รู้ความจริงว่า ในบ้านนี้มีลูกสาวของตายายด้วยอีกคนหนึ่ง เนื่องจากเป็นลูกสาวคนเดียว ตายายกลัวจะมีชายหนุ่มมาขอแต่งงาน จึงเอาไปซ่อนไว้บนหลังคา ไม่ให้พบปะใคร เจ้าชายอยากคุยตัวหญิงสาว จึงสัญญากับตายายว่าจะไม่แต่งงานนางเป็นอันขาด ตายายจึงเรียกลูกสาวลงมา เจ้าชายตะลึงในความงามของเธอ จนนึกจะขอแต่งงาน แต่นึกได้ว่าหญิงสาวเป็นเพียงลูกสาวนา คงจะสวยแต่ไม่ฉลาด เจ้าชายจึงมอบเหรียญ 1 เหรียญเป็นค่าที่หัก แล้วลาตายายไป เดินทางมาไพบ่ก็นึกหาทางกลับวังได้

เมื่อกลับมาถึงวัง เจ้าชายคิดถึงหญิงสาวมาก จึงคิดจะทดสอบสติปัญญาของหญิงสาว ถ้าฉลาดก็จะขอแต่งงานด้วย จึงเขียนจดหมายพร้อมกับสิ่งใหม่ไปให้หล่อน 2 กลุ่ม และสั่งให้

หล่อนทอผ้ากันพระแท่นบรรทมให้ 2 ผืน เจ้าชายได้สั่งผู้สื่อข่าวของพระองค์และให้เขานำ
 คำตอบกลับมาให้พระองค์ คนส่งข่าวกลับมาพร้อมกับคำตอบของหญิงสาวว่า ให้เจ้าชายนำ
 ไม้ท่อนเล็ก ๆ 2 ท่อน ที่ฝักมาพร้อมจดหมาย มาทำทุกทอผ้า ถ้าเจ้าชายทำได้หล่อนก็จะ
 ทอผ้า幔ถวาย

เจ้าชายก็ไม่มีข้อสงสัยอีกต่อไปว่า หญิงสาวผู้นี้จะมีสติปัญญาเท่าเทียมพระองค์หรือไม่
 พิธีอภิเษกสมรสระหว่างเจ้าชายกับเจ้าหญิงสาวลูกสาวชวนา ได้มีขึ้นอย่างเอิกเกริก

"จากนิทานเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า การกล้าตัดสินใจทำงานหรือกิจกรรมด้วย
 ความคิดของตนเอง และมีการพิจารณาอย่างรอบคอบ ก็จะประสบความสำเร็จตามความ
 คาดหมายได้"

เกมที่ใช้ในการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

จำนวน 20 เกม

เกมที่ 1

เกมอนุกรมภาพ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อฝึกให้นักเรียนมีความพยายามและมุ่งมั่นในการทำงาน เพื่อให้งานนั้นสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ
2. เพื่อฝึกให้นักเรียนใช้ความคิดใหม่ ๆ คิดในหลายแง่หลายมุม มีความละเอียดรอบคอบก่อนตัดสินใจ และมองเห็นช่องทางในการแก้ปัญหาอย่างเป็นขั้นตอน

อุปกรณ์การเล่น

แผ่นภาพเกม ขนาด 1×7.5 นิ้ว จำนวน 15 แผ่น คินสอ 15 แท่ง

สถานที่เล่น

ใช้ห้องเรียนหรือห้องว่างแล้วแต่เหมาะสม

การจัดผู้เล่น

แบ่งผู้เล่นออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 2 คน จำนวน 15 กลุ่ม

วิธีการเล่นและกติกา

(แจกอุปกรณ์ให้ผู้เล่น กลุ่มละ 1 ชุด)

เกมที่ 2

เกมพินาคเป้า

วัตถุประสงค์

1. เพื่อฝึกให้นักเรียนมีความพยายามในการทำงานหรือกิจกรรมให้สำเร็จตามเป้าหมายของตน
2. เพื่อฝึกให้นักเรียนรู้จักคิด กล้าตัดสินใจ เพื่อให้งานหรือกิจกรรมนั้นสำเร็จตามเป้าหมาย

อุปกรณ์การเล่น

แผ่นเกม ขนาด 14 × 17 เซนติเมตร จำนวน 30 แผ่น ดินสอ 30 แท่ง

สถานที่เล่น

ใช้ห้องเรียนหรือห้องว่างแล้วแต่เหมาะสม

การจัดผู้เล่น

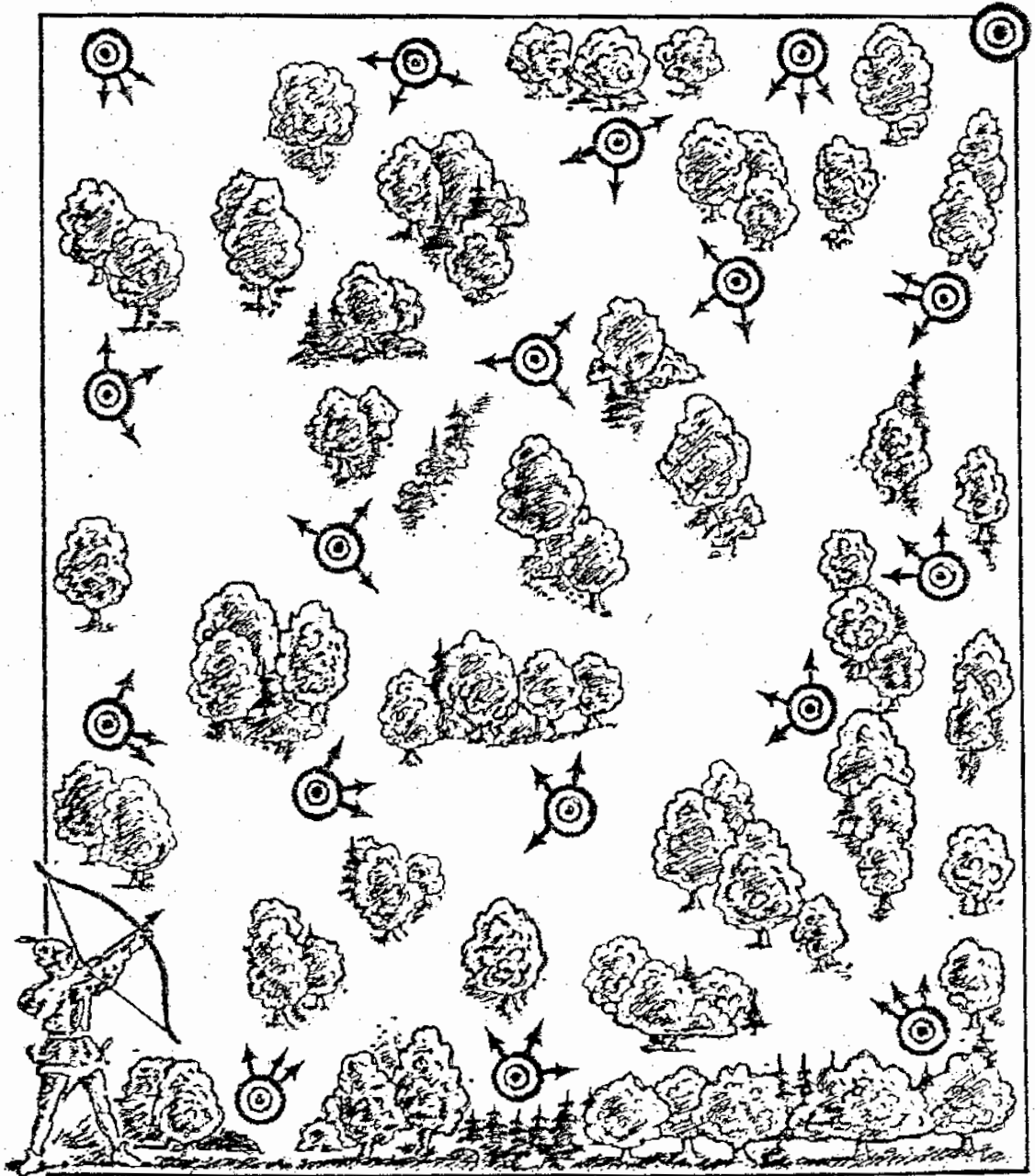
ให้ผู้เล่นนั่งแยกกันเป็นรายบุคคล

วิธีการเล่นและกติกา

(แจกอุปกรณ์ให้ผู้เล่นคนละ 1 ชุด คือ แผ่นเกม 1 แผ่น ดินสอ 1 แท่ง)

ให้ผู้เล่นเริ่มเล่นโดยเริ่มจากนักยิงธนูที่มุมล่างซ้าย ต้องการพิฆาตเป้าที่มุมขวาบน แต่ลูกธนูมิได้พุ่งตรงไปยังเป้าที่เดียว แต่กำหนดให้ใช้เส้นทางการยิงจากเป้าหนึ่งสู่อีกเป้าหนึ่ง โดยใช้ทิศทางตามลูกศรนำทั้งสามทางของแต่ละเป้า ทิศทางของลูกศรจะนำไปสู่เป้าหมายนั้นได้ ถ้าพยายามยิงให้ดีที่สุด

การตัดสินใจ ผู้เล่นคนใดยิงเป้าได้ถูกต้องและเสร็จก่อนเป็นผู้ชนะ

ตัวอย่างสนามเกม

เกมที 3เกมยุทธการชิงเมืองวัตถุประสงค์

1. เพื่อฝึกให้นักเรียนรู้จักวางแผนและทำงานตามแผนที่วางไว้ เพื่อให้งานหรือกิจกรรมนั้น ๆ ประสบผลสำเร็จ
2. เพื่อฝึกให้นักเรียนกล้าตัดสินใจในการทำงานหรือกิจกรรม

อุปกรณ์การเล่น

แผ่นตารางเกมสี่เหลี่ยมจัตุรัส ขนาด 9×9 นิ้ว เบี้ยกระดาษขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 1 เซนติเมตร สีต่างกัน คือสีแดงและสีน้ำเงิน 2 ชุด ชุดละ 9 ตัว ในแต่ละชุดมีขุน 1 ตัว

สถานที่เล่น

ใช้ห้องเรียนหรือห้องว่างแล้วแต่เหมาะสม

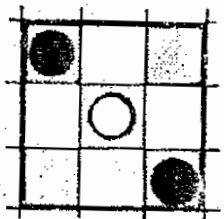
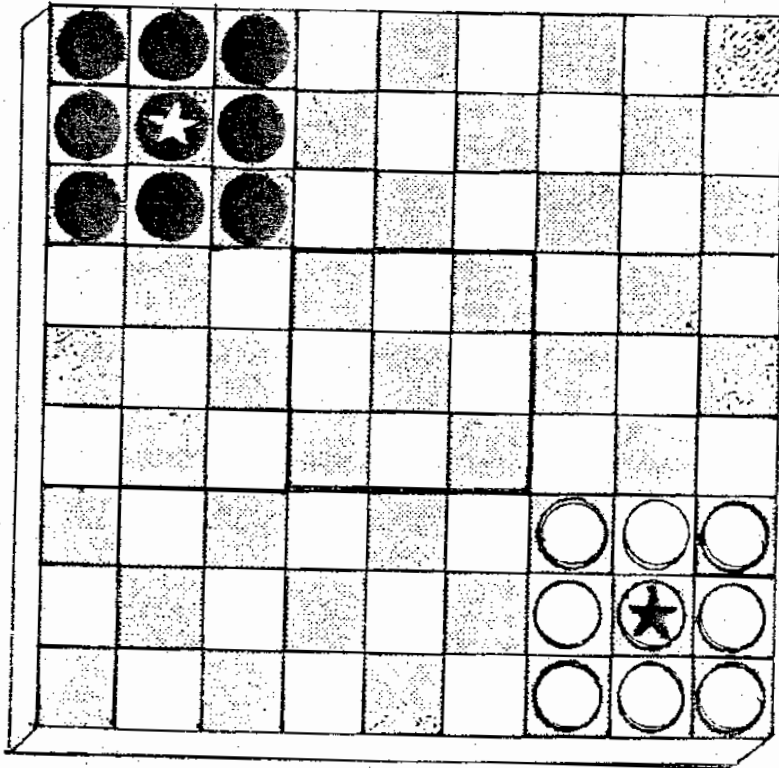
การจัดผู้เล่น

แบ่งผู้เล่นออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 2 คน จำนวน 15 กลุ่ม

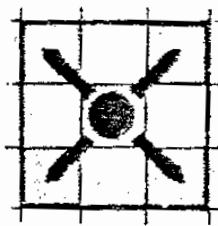
วิธีการเล่นและกติกา

(แจกอุปกรณ์การเล่นให้ผู้เล่นกลุ่มละ 1 ชุด)

1. วางเบี้ยในรูปทแยงมุมอยู่คนละมุม โดยให้ขุนอยู่ตรงกลางล้อมรอบด้วยเบี้ย
2. การเดินเบี้ยผลัดกันเดิน แต่ละฝ่ายเดินได้ทีละก้าว โดยเสี่ยงกันว่าฝ่ายใดจะมีสิทธิ์เดินก่อน
3. เบี้ยเคิมได้ที่ละตัว ตัวละหนึ่งช่องเท่านั้น คั้งนั้นเบี้ยแต่ละตัวเมื่อวางอยู่บนช่องสี่ใดแล้ว จะอยู่บนสี่นั้นตลอดเกม
4. เมื่อผู้เล่นฝ่ายใดสามารถที่จะล้อมศัตรูอยู่ระหว่างเบี้ยตนแล้ว มีสิทธิ์ที่จะยกศัตรูตัวนั้นไปวางอยู่บนช่องสี่นั้นช่องใดก็ได้ เป็นการปล่อยศัตรู
5. ในการเดินเข้ายึดเมืองนั้น มี 4 วิธี ถ้าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดทำได้ ก็แสดงว่าสามารถเข้ายึดเมืองได้และเป็นฝ่ายชนะ

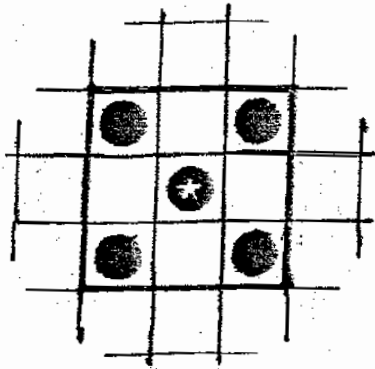

การจับเฉลย

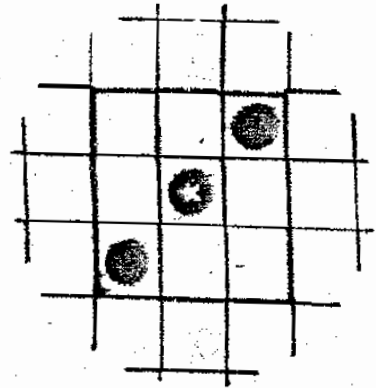

การเดินหมาก

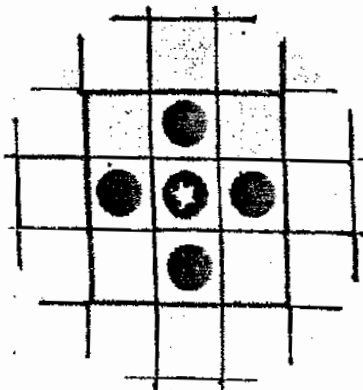
ตัวอย่างแผนตารางเกมและการวางเบี้ย

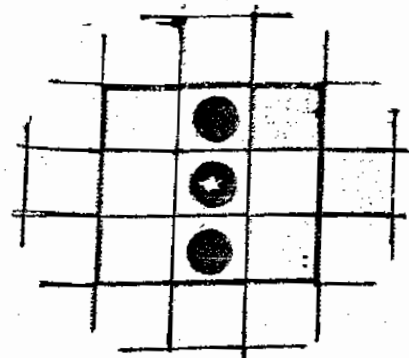
แบบที่ 1

แบบที่ 2

แบบที่ 3

แบบที่ 4

ตัวอย่างการเข้ายึดเมือง 4 แบบ

เกมที่ 4เกมจัดสรรคนงานวัตถุประสงค์

1. เพื่อฝึกให้นักเรียนรู้จักสังเกต มีความละเอียด รอบคอบ ก่อนที่จะตัดสินใจทำงานหรือกิจกรรมใด ๆ ให้สำเร็จ
2. เพื่อฝึกให้นักเรียนรู้จักแก้ปัญหา มองเห็นแนวทางในการทำกิจกรรมต่าง ๆ รวมทั้งรู้จักแยกแยะความแตกต่างของงานหรือกิจกรรม เพื่อให้งานหรือกิจกรรมนั้นบรรลุเป้าหมายที่วางไว้

อุปกรณ์การเล่น

แผ่นภาพเกม ขนาด 8 × 14 เซนติเมตร จำนวน 30 ภาพ คินสอ 30 แท่ง
ไม้บรรทัด 30 เล่ม

สถานที่เล่น

ใช้ห้องเรียนหรือห้องว่างแล้วแต่เหมาะสม

การจัดผู้เล่น

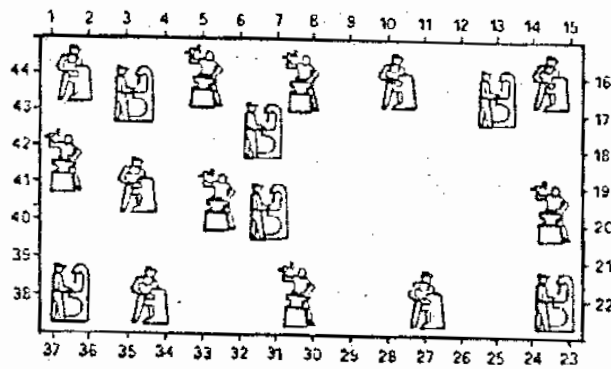
แบ่งผู้เล่นเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 2 คน จำนวน 15 กลุ่ม

วิธีการเล่นและกติกา

(แจกแผ่นภาพเกมให้ผู้เล่นกลุ่มละ 1 ชุด)

ให้นักเรียนลากเส้นตรง 3 เส้น เพื่อจัดสรรคนงานออกเป็นกลุ่ม ๆ โดยแต่ละกลุ่ม
มีคนงาน 3 ประเภท ไม่ซ้ำกัน โดยการลากเส้นเริ่มจากตัวเลขหนึ่งไปยังอีกตัวเลขหนึ่ง

การตัดสินใจ กลุ่มใดลากเส้น 3 เส้น สามารถแบ่งส่วนเพื่อจัดสรรคนงานออกเป็นกลุ่ม
โดยไม่ซ้ำกันได้ถูกต้องและทำเสร็จก่อน จะเป็นฝ่ายชนะ

ตัวอย่างแผนภาพเกม

เกมที่ 5เกมโคมิโนวัตถุประสงค์

1. เพื่อฝึกให้นักเรียนรู้จักวางแผนในการทำงานหรือกิจกรรม ซึ่งจะทำงานหรือกิจกรรมนั้น ๆ สำเร็จตามเป้าหมาย
2. เพื่อฝึกให้นักเรียนมีความพยายามและต้องการให้งานของตนสำเร็จและต้องการชัยชนะ
3. เพื่อให้นักเรียนมีความสุขสนุกสนานในการทำงานหรือกิจกรรม

อุปกรณ์การเล่น

บัตรโคมิโน ขนาด 1.5×3 เซนติเมตร จำนวน 15 ชุด ชุดละ 16 แผ่น

สถานที่เล่น

ใช้ห้องเรียนหรือห้องว่างแล้วแต่เหมาะสม

การจัดผู้เล่น

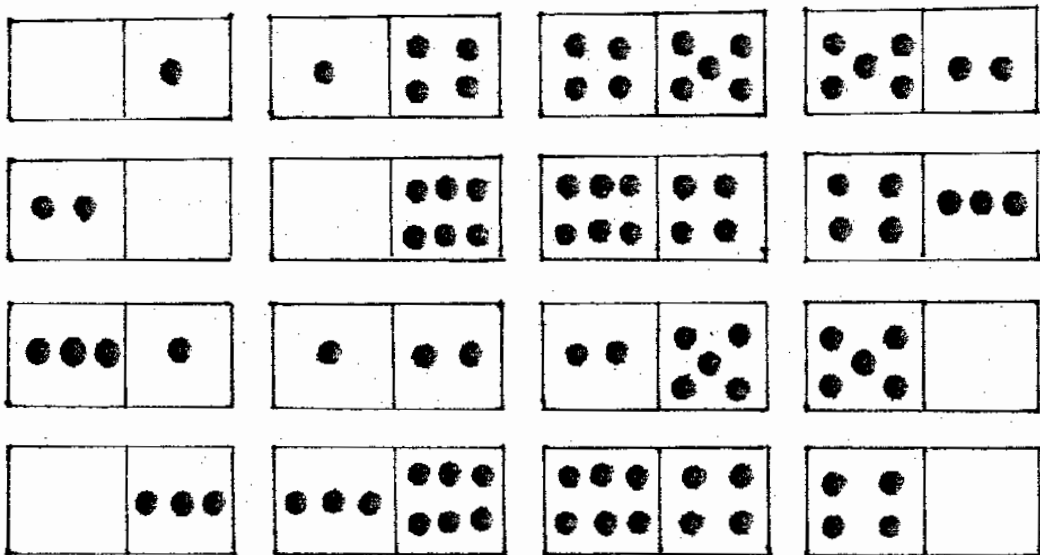
แบ่งผู้เล่นออกเป็น 15 กลุ่ม กลุ่มละ 2 คน แล้วให้ผู้เล่นแต่ละกลุ่มนั่งหันหน้าเข้าหากัน

วิธีการเล่นและกติกา

(แจกอุปกรณ์การเล่นให้ผู้เล่นทุกกลุ่ม กลุ่มละ 1 ชุด และแต่ละกลุ่มแบ่งบัตรโดมิโนคนละเท่า ๆ กัน คือ คนละ 8 แผ่น)

ให้ผู้เล่นนำบัตรโดมิโนที่มีจำนวนจุดหรือไม่มีจุดที่เหมือนกัน ค่อยกันให้ถูกต้องตาม
แนวนอน

การตัดสิน ผู้เล่นที่ต่อบัตรโดมิโนได้ถูกต้องทุกแผ่นและเสร็จก่อนเป็นผู้ชนะ

ตัวอย่างบัตรโดมิโน